

צדק צדק, תרדוף

מעולם לא סירבנו לבקשת חבר **לשנת חופש ראשונה**. מעולם. גם לא בימים בהם היה מצבנו קשה. תמיד ראינו בקיבוץ סוג של 'גן עדן' מקומי, ולא 'גולאג סובייטי' שכובל אנשים לעבודתם עבור שכרם. עד להצבעת הקלפי האחרונה. קולות בודדים הכריעו שהחבר שביקש לצאת לשנת חופש, אחרי ארבעים שנה של עבודה ללא הפסק – לא יצא. ולמה? כי הוא אדם מוצלח ומוערך, שעובד בשתי עבודות ומביא לקיבוץ שכר גבוה מאוד - "...אם היה עובד בחוץ..." הם אומרים "...לא היינו מתנגדים, אבל הוא מנהל את המפעל שלנו והשכר הזה הוא על חשבוננו..." נשים רגע בצד את העובדה שדברים כאלה כבר אושרו אצלנו - אבל באמת...? אתם רציניים...? מה אתם חושבים שיקרה אם החבר שקופח יפסיק להטיל את ביצי הזהב שלו כאן...? האם סברתם שאחד מחברי הקיבוץ יירש את התפקיד...? - היו בטוחים שבעל השליטה יציניח לכאן מנהל מטעמו, בשכר לפי ראות עיניו, והקיבוץ לא יראה אגורה שחוקה מכל זה – ולא רק לשנה אחת כפי שביקש החבר, אלא לתמיד. גם נספוג את המלקות, גם נאכל את הדגים הסרוחים וגם נגורש מהעיר - ועל הדרך גרמנו עוול לחבר מהמכובדים שבנו ופגענו במשפחה שלמה.

זה חייב תיקון. כמו **בפוסט הקודם** גם הפעם אני מבקש את הציבור לראות את הדברים כהווייתם ולהתגייס, ויש שתי דרכים פתוחות לתקן את הרעה הזו. **האחת על ידי המזכירות, והשנייה בעצומה של הציבור**. אם המזכירות לא תערער על ההחלטה שהתקבלה בקלפי ברוב זעום, וזו חובתה, לאור אי הצדק המשוע וגם לאור **הנזק החברתי והכלכלי** הצפוי לקהילה - הדרך השנייה היא בגיוס חותמים לעצומה שתחייב אותה לעשות כן.

שלושים (ושמונה) חתימות נדרשו לטובת הגשת ערעור על החלטת האספה – קלפי היא אחת הדרכים להצביע 'באספת החברים'! הן נאספו, והנושא יעלה לדין מחודש ולהצבעה נוספת. האם ימצאו - כשנגיע לקלפי - עוד שלושים צדיקים בסדום שהיינו...!?

ובבניין הארץ ננוחם -

דן חנוך.